

קינות תשע"ו

לומר בסוף סדר הקינות בתשעה באב
וכן בכל יום אחר תפילת שחרית

על אלה אני בוכיה עיני עיני ירדה מים (איכה א טז).

כלו בדמעות עיני, חמרמרו מעי, נשפך לארץ פבדי, על שבר בת עמי (איכה ב יא).

אלי ציון ועריה, כמו אשה בציריה,
וכבתולה חגרת שק, על בעל נעוריה.

עלי פשע אשר עושה, סלול דרך אתריה,
ועל השטן אשר נתלבש במסווה מכשיריה.

עלי הממארת אשר נתפשטה, באשמת רשעי ארוריה,
ועל יפי עינים אשר נתלכלך, בצחן טנפת צריה.

עלי חלול מהות הפנימית, בעצב ואבלות שחוריה,
ועל יבש לחלוח הרוחני, בקרביה ואיבריה.

עלי מדות אשר השחתו, אצל גולשיה מדרדריה,
ועל רציחות ושפיכות דמים, בתוך חדרי חדריה.

עלי בתים אשר חרבו, קרעיה וגזריה,
ועל פרנסה שמנה ונוצצת, אשר גבתה מחיריה.

עלי טהר אשר הלך, מילדיה ובחוריה,
ועל פתם סחי ומאוס, על לבושי צחוריה.

עלי הורים אשר לא טרחו, לעמד על משמריה,
ועל יללה אשר עתה מיללים, ומריטת שעריה.

עלי גרון אשר נחר, צועקיה ומזהיריה,
ועל כאב לב נורא, מנבא רעות, לגדוליה ומוריה.

עלי חזוק אשר יחד מתחזקים, רפא נא שבריה,
ועל תחן יצוהו לה, קשוב ושמע אמריה.

ורוח הקדש צווחת ואומרת: על אלה אני בוכיה! (מדרש איכה פרשה א).